ISSN 0132-4462.
№9
1994

перець

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ану, злізай, мішочнику триклятий! Іч, Україну розтягає!..

Мал. О. КОХАНА

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

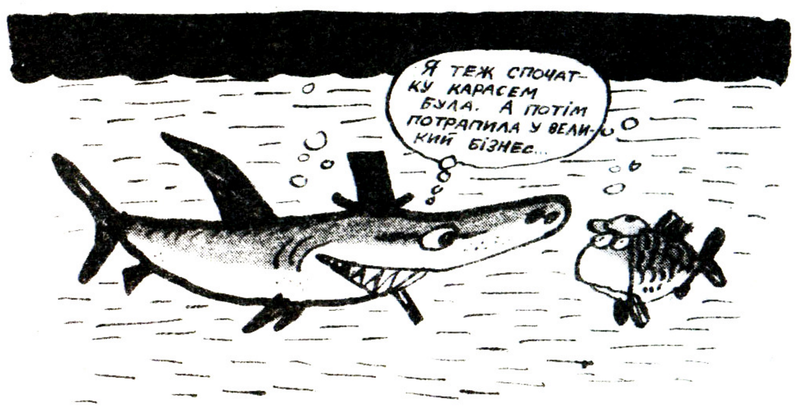

СПІВОМОВОЧКИ СТОСОВНО ОБСТАНОВОЧКИ

Зовсім, люди, не секрет,
Що не буде в нас ракет.
Не журіться: і АЕС
Може гахнуть до небес!

* * *

Говорила баба діду:
— Я в Америку поїду.
— А валюту,— каже дід,—
В сімдесят заробиш літ!

* * *

Невелике ще воно,
А подивиться кіно —
Кине моню, кине кекс:
До вподоби тільки секс.

* * *

Діда баба запитала:
— Як співачка ця співала?
— Ой, не чув, брехать не буду,
Бо дивився на голі груди.

* * *

Що то сталась за холера,
Що нема у нас прем'єра!
Так зійшовся клином світ,
Що й прем'єри — дефіцит.

Співобовкнув
Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ЗАЄЦЬ У ДЕПУТАТАХ

Байка

В діброві Зайця обрано до ради
(Зайці, як люди, рвуться теж до влади).
Тож дома він казав дружині:
— Віднині
Недоторканна я особа,—
Закон охороняє депутата.
Ну, як, вухата,
Тобі це, певно, до вподоби!..
На сесію уранці Заєць пострибав
І перший там з трибуни виступав,
Критикував усякі хижі морди,
А потім біг додому гордо
Й радив: «Примушу хижаків
змінить натуру!..»

* * *

На жаль, не встиг:
В кущах із нього здерли шкуру.

Петро ГРИШКО.

Мал. С. ФЕДЬКА

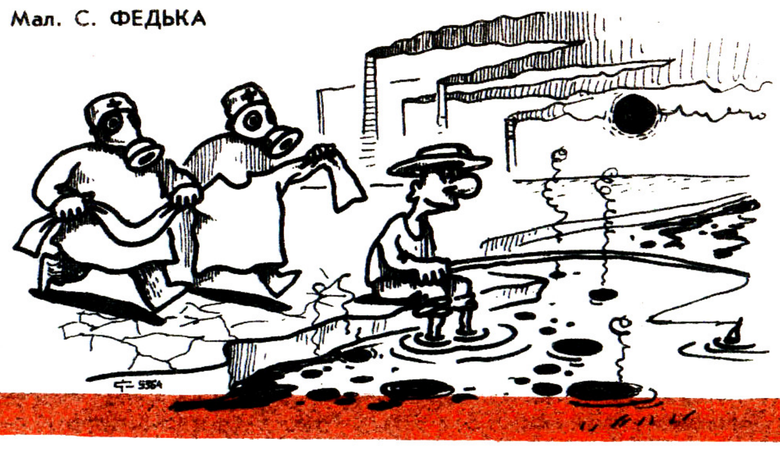

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Як вам вдається виграти на чужому полі?
— У нас просто немає свого...

Мал. С. ФЕДЬКА

Є запитаннячко!

У КОГО СВІЙ РАХУНОК?

Усі люди — медики.

Це я знаю і по собі. Я сам — медик. Хоч і без диплома.

Варто комусь із моїх приятелів чи знайомих підхопити якусь хворобу,— я негайно встановлюю діагноз і видаю купу цінних рекомендацій стосовно лікування. Фізіологія, фармакологія, навіть гінекологія — у будь-якій із медичних галузей я почуваю себе впевнено й невимушено, як і належить багатогранному ескулапові.

А втім, так само почувається і все інше людство. Медицина — єдина у світі наука, в якій компетентні без винятку всі. Аж до того часу, коли захворієш сам. Тоді кожен чимдуж і мерщій мчить до лікарні, щоб притьмом віддатися у руки людині з дипломом, про яку ще напередодні, консультуючи когось із друзів, зверхньо говорив:

— А-а, що вони там розуміють! Ти ліпше послухай мене. Ось найнадійніший засіб від радикуліту. Береш півсклянки вчорашнього борщу, дрібно січеш туди шкоринку квашеного кавуна, а як нема — то три стеблинки кульбаби, і додаєш сто грамів самогону. Потім відрізаєш шматок сала...

Така вже людська природа. Усі ми, повторюю, медики найвищої кваліфікації, але — тільки до першої власної хвороби.

Ну, а власна хвороба залізно вимагає допомоги людей з дипломами. І якби їх раптом не стало, ми були б у стані повної прострації.

Ось щойно локальна панічна хвиля здійнялася у столичному житловому масиві Виноградарі й докотилася до редакції:

— Чули?! З п'ятнадцятого травня закривається наша поліклініка!

Як це — закривається?! Хоч усі ми й медики, але з дипломованими спеціалістами таки ж спокійніше. Треба з'ясувати. Дзвонимо до самої поліклініки номер один Шевченківського районного медичного об'єднання (скорочено РМО), затим — безпосередньо до РМО.

Виявляється, паніка серед мешканців Виноградаря не зовсім обгрунтована, та водночас — і не зовсім безпідставна. Річ у тім, що не все гаразд із грошовими надходженнями до районного бюджету, а звідси — не все гаразд із перспективою регулярної виплати зарплати медичним працівникам. Якщо перспектива, так би мовити, не стабілізується, доведеться відправити частину їх у відпустку за свій рахунок аж до вересня.

А який це такий «свій рахунок» у лікарів із середньомісячною зарплатою 480 тисяч наших жалюгідних карбованців?! Та немає ні в кого з них ніякого «свого рахунку»! І не лише у працівників поліклініки № 1 Шевченківського РМО. А у всіх наших медпрацівників. І всі вони, доречно сказати, знаходяться у стані нерегулярного отримання своєї мізерної зарплати. Що, на моє глибоке переконання, є злочином держави перед усім народом. Позаяк гідне забезпечення і гідні умови життя лікарів є безумовними передумовами здоров'я народу.

І що б там не торочили нам із високих трибун про економічні та фінансові труднощі — між іншим, породжені саме господарями тих трибун,— ніколи я не повірю в те, що для найважливішої у світі категорії фахівців, покликаної підтримувати найголовніше у світі — людське здоров'я,— за будь-яких складностей і труднощів не знайдеться достатньої кількості коштів. Тим паче, проциндрюється і кидається на вітер тих коштів нашими чинушами куди більше, аніж потрібно для того, щоб гарантувати народові справжню турботу про його здоров'я.

То коли ж дочекаємося такої гарантії? Бо погодьтеся: якими б ми самі для себе не були медиками, усе ж набагато краще і спокійніше жити, коли знаєш, що тебе надійно оберігає від усіляких хвороб турботлива людина з дипломом.

В. ЧЕПІГА.

Мал. О. КОХАНА

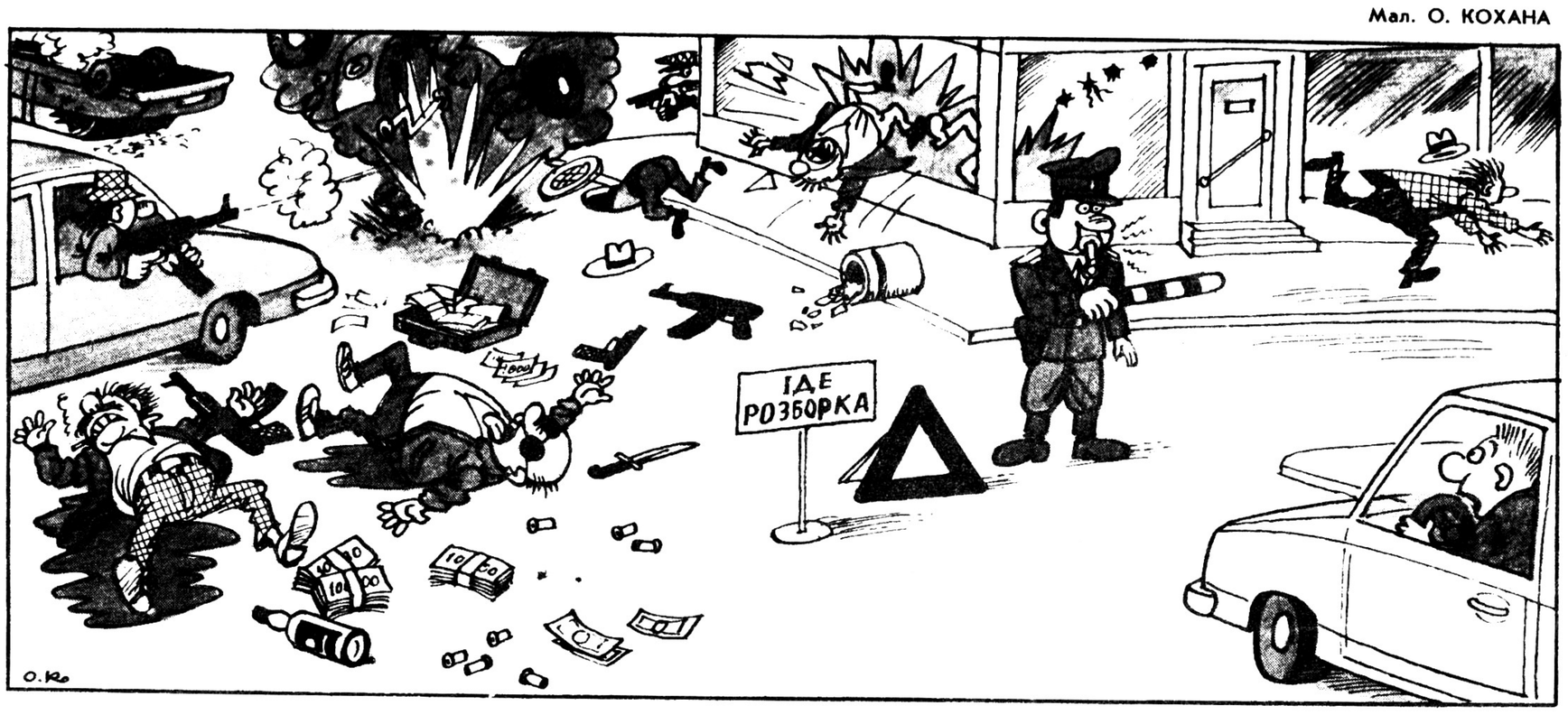

Дві усмішки

ЯК НА КОГО

Віхолить, мете, очі заліплює. Зустрічаються два приятелі, обидва — літератори.

— Слухай,— каже один. — І що воно за погода? Ноги крутить, на сон навертає...А муза, муза... Де вона? Ну, що в таку непроглядну віхолу можна написати путнього?

— Як — що? — відповідає другий. — «Буря мглою небо кроет...»

Н. ГАМАНІНА.
м. Київ.

* * *

АМБА, ХЛОПЦІ!

Податкова інспекція виявила чоботаря-приватника.

— Ага! Чоботарюєш? А ми за це з тебе сто тисяч карбованців у прибуток державі!

Вранці пішов, заплатив. У інспекції здивувалися: «Ти диви? Певно, мало нарахували». І до нього:

— Знаєте, добродію, тут помилочка трапилася. Вам треба ще доплатити один мільйон...

Вранці пішов, доплатив. В інспекції розгубленість: «Ти ба! Мабуть, маху дали». І знову до чоботаря:

— Пробачте, що турбуємо. Знаєте, ми перевірили, підрахували. Вам треба доплатити ще п'ять мільйонів карбованців.

День минув, другий, не з'являється чоботар. На третій — появився, кинув на стіл інспектору якийсь механізм:

— Все, хлопці, баста! Самі друкуйте купони-карбованці! А я вже не встигаю...

Анатолій ШЕЛУДЯК.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Де він її відкопав,— вона ж на тридцять років за нього старша?
— Та він же — археолог...

ЗІРКИ НЕ БРЕШУТЬ

ГУМОРЕСКА

Нині астрологічні прогнози стали такими ж обов'язковими, як і програми телепередач. З тією лише різницею, що в них не розписано по годинах і хвилинах, що, де й коли.

Вирішив і я грунтовно підготуватися до найближчого майбутнього. Скупив усі газети з прогнозами на наступний тиждень, визначив, хто я за гороскопом. Та-а-к, читаю в одній газеті: «...для більшості Козерогів тиждень буде щасливий». Ага, виходить, якщо я представник цього знаку, але все-таки примудрюся зламати руку, загубити гаманець або мені зрадить дружина, то нічого страшного, ніякої брехні нема, просто я не належу до «більшості цього знаку».

Беру інший прогноз: «Як правило, Козерогам наступного тижня сприятиме успіх». Вловив: «як правило». Якщо довіку успіху не бачити, отже, це не за правилами...

«...На роботі у вас можуть трапитися неприємності з начальством...»,— обіцяє третій гороскоп. А я сам і без гороскопа знаю: не трапиться. Неприємності вже трапилися — минулого місяця, коли в нашому відділі скоротили посаду старшого інженера. Тобто мене. До речі, коли про це скорочення лише балачки йшли, дружина мене заспокоювала з астрологічним прогнозом в руках: «На роботі вас очікує приємний сюрприз...» Нічого собі приємність.

Що там мені ще обіцяють! «В суботу та неділю бажано максимум уваги приділити сім'ї. Радимо бути особливо обережними під час заміських поїздок». Хто це радить! Ага, так і думав — газета для жінок. Слава богу, не всі газети призначені для прекрасної статі, тому що інша рекомендує цілком протилежне: «В суботу та неділю віддайте перевагу улюбленому заняттю». Либонь, треба-таки роздобути черв'яків і попросити у товариша човен. Хоча, дідько його візьми, як розуміти пораду ще в одній газеті: «В суботу та неділю не рекомендується перебувати на воді та у воді»! Ну, на воді — зрозуміло: поритбалити можна і з берега. А що означає — у воді! Невже мені судилося втопитися у ванні!

Нарешті читаю явну дурницю: «Найближчим часом у вашій сім'ї очікується поповнення». Ну, цього взагалі не може бути. Себто теоретично, та й практично, може бути, але не найближчим часом. Принаймні, дружина мені про це нічого не казала, та й сам я, якби щось, обов'язково помітив би, позаяк спостережливий.

І тут — телефонний дзвінок.

— Миколко, це ти! — лагідно промуркотіла у трубку дружина. Вона завжди уточнює саме таким голосом перед тим, як повідомити якусь капость. — Я вчора так затуркалась,— продовжувала вона,— і забула сказати, що у нас велика радість: мама хоче продати свою хату і переїхати до нас. Не заперечуєш!

Влад ГОЛОВІН.

БАЛАЧКИ В СТРОЮ

Два солдати розмовляють:

— Що читаєш?

— «Останні дні Помпеї».

— А від чого вона померла?

* * *

Старшина до групи солдатів:

— Хто з вас розуміється на музиці?

З шеренги вийшло дев'ять чоловік.

— Добре. Поступаєте у розпорядження завідуючого клубом і перетягнете на нове місце піаніно.

* * *

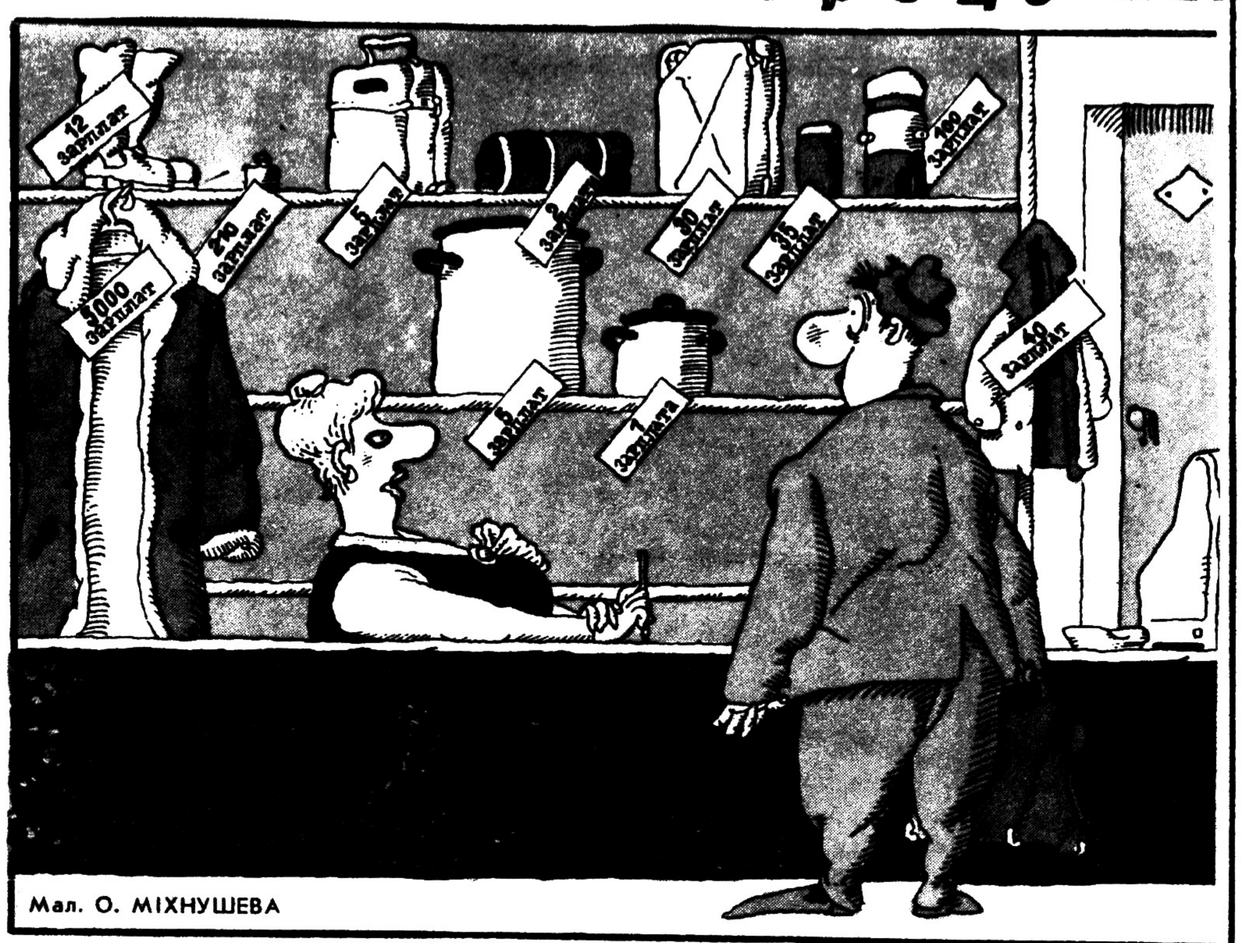

Мал. О. МІХНУШЕВА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Поки суд та справа, я виграв у прокурора в карти свою волю...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Жінко, віддай дзеркало в ремонт,— зображення зникло!..

Дівчата мріють увечері:

— Я, Зіно, більше за все на світі люблю рахувати зірки.

— У тебе, видно, з дитинства любов до неба?

— Навіщо мені те небо, коли є офіцерські погони.

* * *

Лейтенант до курсанта:

— Ви добре знаєте, як правильно підключити амперметр до електромережі? Не спалите його?

— Теоретично, товаришу лейтенанту, я знаю добре, а практично... вже спалив.

* * *

У військовому шпиталі питає у лікаря практикант:

— А що означають ці скорочення в історіях хвороби?

— Ми вирішили берегти нерви пацієнтів, тому зашифрували їхні захворювання: І — інфаркт міокарда, ВДК — виразка дванадцятипалої кишки..

— А ЧЗЩ?

— Чорт зна що.

Зібрав Дереник ЄРЕМЯН.

м. Київ.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ, НЕ ЗАЛИШТЕСЬ БЕЗ «ПЕРЦЯ»!

Бо передплата на друге півріччя 1994 року вважайте вже закінчується. Не баріться: часу на оформлення передплати ви витратите дуже мало — лічені хвилини, зате до кінця року матимете можливість бути в доброму гуморі. Вартість же передплати — найнижча порівняно з іншими виданнями — усього лиш 66 тисяч карбованців.

Ви — з «Перцем», «Перець» — з вами!

Ф СП-1

Держкомітет України по зв'язку

АБОНЕМЕНТ На газету журнал **74393** (індекс видання)

перець (найменування видання)

Кількість комплектів

на 1994 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Куди (поштовий індекс) (адреса)

Кому (прізвище, ініціали)

ПВ | місце | літер — На газету журнал **74393** (індекс видання)

ДОСТАВОЧНА КАРТКА

перець (найменування видання)

Вартість: передплати ____крб. __коп.; переадресування ____крб. __коп. — Кількість комплектів

на 1994 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

(код передплатника)

місто, село, обл., поштовий індекс, р-н, код вулиці, вул., буд., корп., кв., прізвище

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Ти, Василю, перестарався: сірників у нього таки не було...

ПОДІЛИЛАСЬ

— Оце таку пригоду маю,—
Хвалилася Людмилі Христя. —
Сьогодні їхала в трамваї —
І запросили мене сісти.
Іще на молодих мужчин
Таки я враження справляю:
Відразу двоє, не один,
Місця звільнили у трамваї!..
Людмила хитро подивилась:
— Ну-ну? І як ти помістилась?

Лаврентій НАГОРНИЙ.

Мал. О. КОХАНА

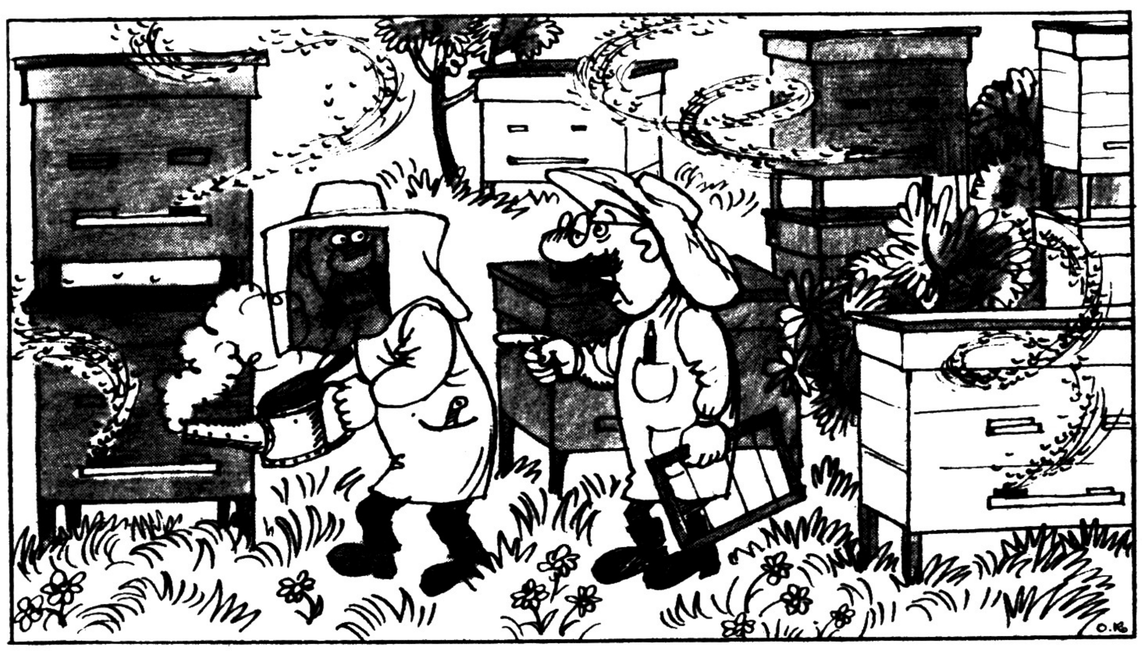

— До того вулика не підходь — його приватизували...

КУЛІНАРНІ ЗАДАЧІ

У невелику кількість м'яса кладуть велику кількість хліба, трохи молотого перцю, цибулі, солі, все ретельно вимішують, надають форми листочків і смажать.

У велику кількість хліба кладуть невелику кількість м'яса, трохи молотого перцю, цибулі, солі, все ретельно вимішують, надають форми кружалець і смажать.

Чим відрізняються ці два вироби?

* * *

У кафе С роблять такі биточки, що одним можна обслуговувати відвідувачів протягом тижня.

Скількох відвідувачів обслужать працівники цього кафе п'ятьма биточками, якщо протримаються на своїх посадах ще місяць?

* * *

Кухар тітка Одарка має четвертий розряд. Борщами, зваренними нею, за словами відвідувачів, можна мити голову.

Що можна буде мити борщами тітки Одарки, коли їй от-от присвоять п'ятий розряд?

* * *

У пункті А доярка Б для чогось долила в свіжовидоєне молоко зовсім небагато води.

У пункті Г лаборант молокозаводу, як не дивно, також Б, з певних виробничих міркувань долила й собі в те молоко ще трохи води.

У пункті Р продавець магазину, хочете вірте, хочете — ні, але аж два Б, добавила від щирого серця в бідон півбідона води.

Який баран назвав таку продукцію молоком?

* * *

Для приготування однієї порції страви «Порося з хроном» беруть 135 грамів поросятини, 15 грамів петрушки з морквою, 40 грамів хрону.

Як називатиметься страва, коли візьмуть 135 грамів хрону, 15 — петрушки з морквою і 40 — поросятини?

* * *

Відвідувач ресторану півгодини читав меню згори-вниз і знизу-вгору, потім ще півгодини тероризував офіціанта запитаннями, чи зможе той все описане подати до столу. Нарешті замовив склянку чаю і порцію тертої редьки з олією.

Коли і якої редьки принесе йому офіціант?

Микола БОСАК.

ЄДИНА ВТІХА

— Що ви могли б сказать про
кандидатів? —
На виборчій дільниці присуд Гнатів
Хотів почути чемний репортер.
В задумі Гнат потилицю потер
І відповів: «Та дякувати богу,
Що виберуть між них лише одного...»

ВАЖЛИВЕ УТОЧНЕННЯ

— Недавно жінку кинув мій сусід
І заробив за теє вісім літ.
— Та що це ти верзеш, немов спросоння,—
Не може буть такого беззаконня!
— Та ні ж, кажу, було все по закону:
Не просто так він кинув, а... з балкона.

Сергій ЮХИМЕНКО.

ЯК ТРЕБА ХОДИТИ

Усмішка

Як треба ходити? Про це я дізнався, коли увімкнув транзисторний радіоприймач. Один бадьорий чолов'яга радив: «Ходити, добродії, треба швидко. Швидка хода змушує рухатися внутрішні органи: шлунок, печінку, нирки... У процесі активного руху нутрощі приймають легкий масаж, гартуються, набувають здатності протистояти захворюванням...»

І знаєте... він мене переконав.

Кручу коліщатко транзистора. Переходжу на іншу хвилю. Другий чоловік радить: «Ходити треба повільно. Розслабляються м'язи, заспокоюється нервова система, настає абсолютна врівноваженість організму...»

І знаєте... він мене переконав!

Микола ВОЗІЯНОВ.

Мал. С. ФЕДЬКА

ПЕРЕВІРТЕ ПРАВИЛЬНІСТЬ ОФОРМЛЕННЯ АБОНЕМЕНТА!

На абонементі повинен бути проставлений відбиток касової машини.

При оформленні передплати (переадресування) без касової машини на абонементі проставляється відбиток календарного штемпеля відділення зв'язку. У цьому випадку абонемент видається передплатнику з квитанцією про сплату вартості передплати (переадресування).

Для оформлення передплати на газету або журнал, а також для переадресування видання бланк абонемента з доставочною карткою заповнюється передплатником чорнилом, розбірливо, без скорочень, відповідно до умов, зазначених у каталогах Союздруку.

Заповнення місячних клітинок при переадресуванні видання, а також клітинки «ПВ — МІСЦЕ» проводиться працівниками підприємств зв'язку і Союздруку.

КУТУЗКА

Щиро кажучи, як гляну на зображення козака Мамая, так і згадаю хлопців з автоінспекції. Що спільного? Сам досліджую. Може, те, що вуса є в того і в тих (як правило). А може, позиція, в якій позував Мамай художникові, дуже вже подібна до тої, яку обирають інспектори: і він, і вони сидять собі під деревом і пильно вдивляються у далечінь. У козака кінь пасеться віддалік, а в інспектора легковичок захований за кущем, щоб не зауважили здалеку. Тільки й різниці. Припускаю: доживи Мамай до наших часів, був би сержантом з пересувного автопатруля. А діло йому знайшлося б. Особливо зараз, коли ДАІ вродила мале, але завзяте та чіпке немовлятко — дорожню міліцію.

І тільки глянуло козаченя на світ, відразу крутнуло вуса і — до зброї. Міркуйте самі: на Галичині шляхова міліція щойно спинається на ноги, а на рахунку має вже сотні похвальних справ. Отож ви, мабуть, не будете проти, якщо я замість Мамая і без його кобзи спробую повідати громаді про денні й нічні походи навстріч супостату й берладнику.

Мені особисто дуже сподобалася історія з яйцями. Відгук у душі будила вона і в пана О. В. Лісового. Але до певної пори. Тепер же як згадає про неї, крутить носом, ніби розбовтками його віншували. Річ у тім, що Лісовий зумів винести з Буської птахофабрики 15 ящиків цього благородного і водночас делікатного продукту. Вживаю такі означення, бо яйця нині ого-го в ціні, а на міцність, як і раніше, слабкуваті. Пам'ятаючи про першу якість, оптовий злодіяка дуже акуратно поставився до другої. Тобто не бив, не кантував і таке подібне. І коли його прихопили інспектори Костюк, Іванців та Ляшовський, клявся, що бою немає і на птахарні яйця без особливих балачок приймуть назад. Так воно і вийшло: яйця прийняли на фабриці, а Лісового — в Буському райвідділі...

— Ці кооператори показалися в роботі,— сказав котрийсь з учасників львівського патруля, побачивши серед ночі відчиненою комерційну ятку.

Справді, така працелюбність видавалась дивною навіть щодо юних капіталістів. А далі подив набрав іншого характеру. При ближньому огляді виявилось, що люди в ларку — дами і джентльмени, всього четверо — відбували пізню вечерю: випивали, закусювали. Інспекторів насторожило, що робили вони це дуже неекономно, ніби в старі часи у підсобці державного магазину. На комерсантів не схоже. І точно. Під ранок виявилось, що четвірка самотужки вдерлася до ларка і, щоб не грабувати чуже — носити чували на плечах, переховуватись,— вирішила з'їсти і випити все на місці. Я розумію цих людей, коли вони почали чинити опір. А ви дозволили б з доброго дива вирвати з рук гранчака з «Наполеоном» і банку шпротів?

Взагалі справи з четвірками не така вже й рідкість. Точно з таким же числівником було зафіксовано іншу пригоду. Тільки цього разу йшлося не про людей, які поводили себе, мов свині, а про четвірку поросят, яких украли у мами. Пішов на це ганебне діло член агротовариства «Україна» І. В. Стадник. Йдучи додому, він прихопив юних веселунів, щоб розважливіше було в дорозі. Цікаво, скільки нині дають за одне пацє? Не на базарі. А в суді...

А ось про цю пригоду треба було звернутися до офіцера С. А. Чліянца. Бо саме він виявив дурний задум якихось Е. В. Яремка та А. О. Борисюка. Зрештою, задум зовсім не був дурним, точніше сказати — нехристиянським: два чужі автомобілі з підробленими митними документами вони намагалися зареєструвати на фірму «Маркус». Ну, ще б нічого, трапляється таке у спритників, але фірми такої немає! Є тільки «БМВ» та «Жигулі» і двоє жигунів.

Читаючи ці нотатки, дехто може скласти не зовсім правильне враження про роботу шляхової міліції. Поросята, яйця, любі мої, хоч як це сумно, не переважають у ній. Трапляються стрілянина та обрізи, ножі й чуже примружене око за мушкою. Досить сказати, що за двійко перших місяців року інспектора затримали більше півсотні наркоманів, здали до холодної понад триста різного роду і племені злочинців, декотрі з яких знаходилися в розшуку, вилучили одинадцять одиниць вогнепальної зброї. При цьому чисто суто дорожніх пригод пішло вниз.

Отож на традиційне ознайомлення зі

В. ПАЛЬЦУН.

Мал. В. СОЛОНЬКА

—Колюню, що ти робиш?

— Підбиваю підсумки власної економічної діяльності.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

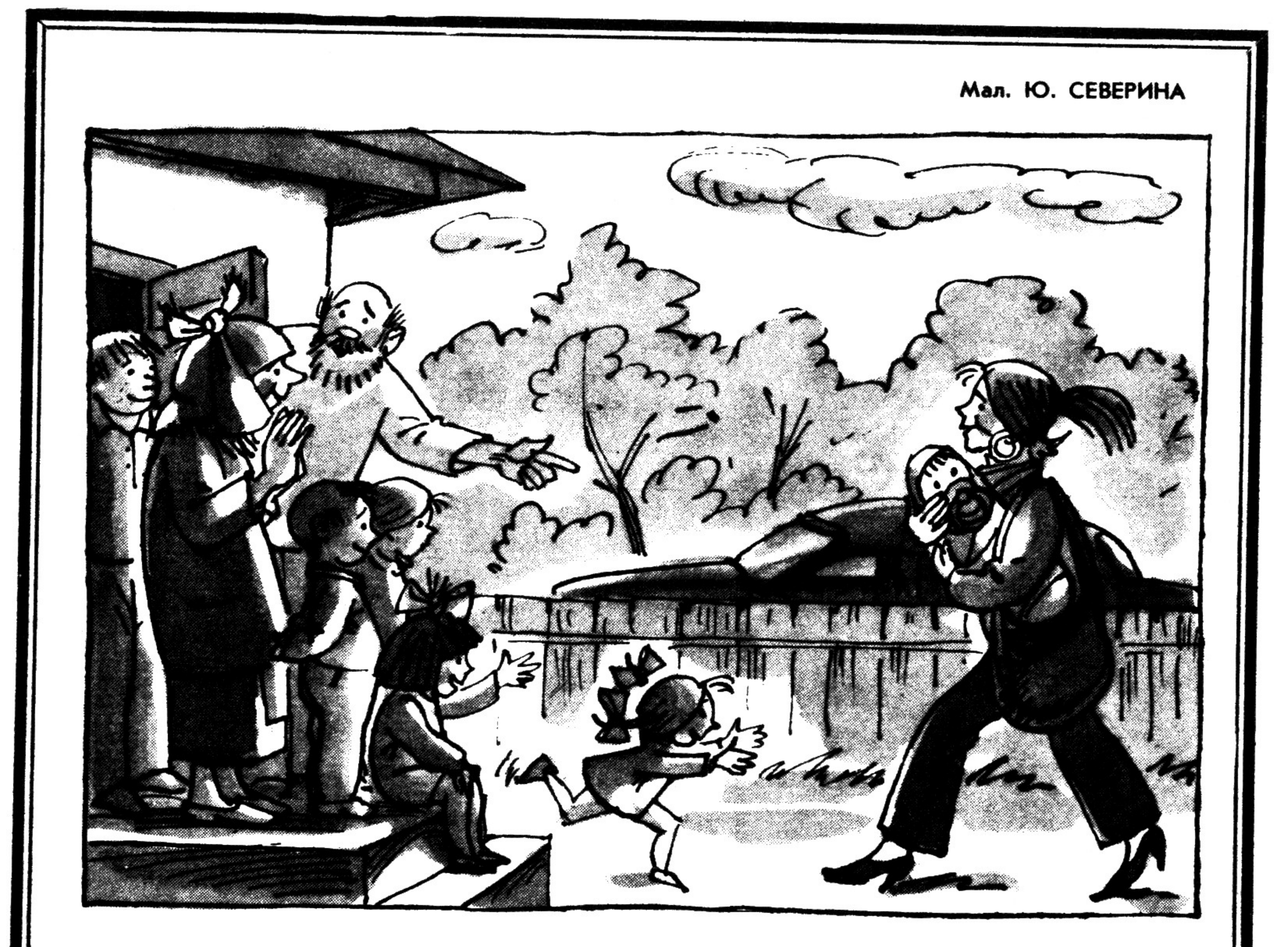

— Наша донька ніколи не приходить до нас із порожніми руками...

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. О. КОХАНА

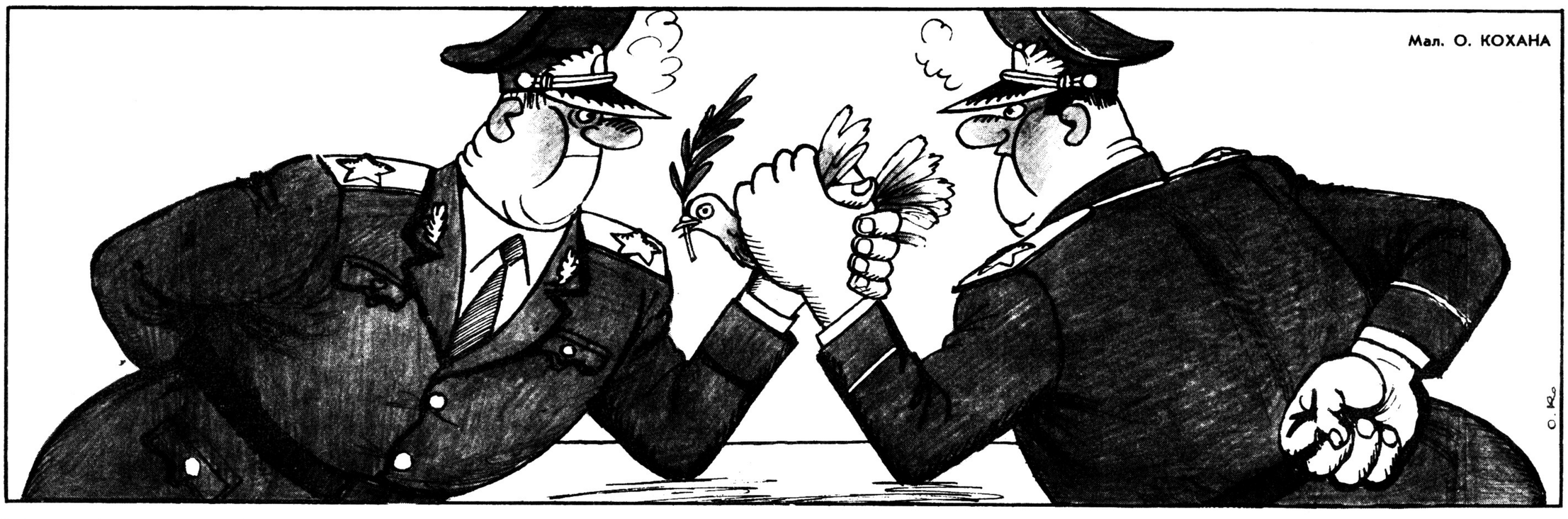

Мал. О. ГУЦОЛА

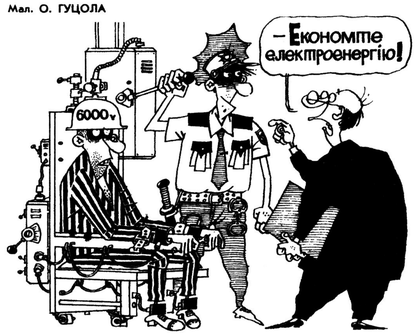

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

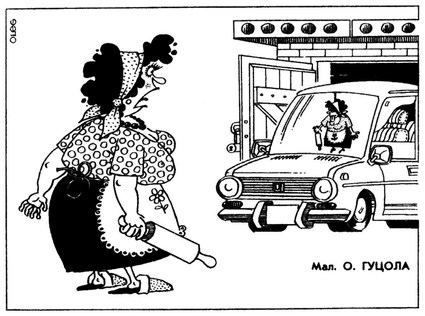

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Боже! Що це ми п'ємо?! Поглянь, на кого Семен став схожий...

Павло Тичовий

perec-ua.
perec-ua.

МАНЬЯК

— Алло, алло!
Здрастуй, друже!
Чому не виходжу?
Уже тиждень показатись
На люди не можу.
Під очима і на лобі
Синяки, як тромби...
Питаєшся, що трапилось?
Постраждав від бомби.
Де рвонула? У квартирі...
Та ні з чим не грався.
Хотів жінці підсунути,
Та сам підірвався.
На тім тижні сорок років
Сповнилось дружині.
Треба ж було щось купити
Рідній половині.
Йшов я, випивши, з дружками
Та й купив їй книжку.
Та не кішку! Книжка зветься
«З Мадонною в ліжку».
Та не лазив я у ліжко!
Що тобі верзеться?
Про Мадонну, про секс-бомбу.
Це книжка так зветься.
Розгорнула жінка книжку
На якусь хвилинку,
Подивилась першу, п'яту,
Десяту картинку.
— Ах ти ж,— каже,— безсовісний!
Ах ти ненормальний!
Ах ти,— каже,— ізвращенець,
Маньяк сексуальний! —
Та як дасть мені по лобі
То зліва, то справа.
А книжара товстелезна
Ще й тверда оправа.
Заплатив же триста тисяч.
Пропали купони...
Уже тиждень валяюся
В ліжку. Без Мадонни.
Ти чого там хіхікаєш?
Теж мені друзяка...
Привіт жінці!
Як «від кого?»
Скажи: від маньяка.

ВЕСІЛЛЯ

Як женив свого синочка
Бізнесмен новітній,
Там кипіло не весілля,
А содом всесвітній.
Там гуляли демократи
Й бувші партократи,
Броке-рокери всілякі
Й інші торбохвати.
Веселились менеджери
Й просто ненажери,
Наливали віскі й шнапси
В імпортні фужери.
Напивались до ригачки
Мафіозні друзі,
Що були іще недавно
Бідні й голопузі.
Танцювали супермени,
Як руді ведмеді,
Наступаючи на лапи
Місісам і леді.
Викаблучувались в залі,
Поскидавши плавки,
Дві сексбомби з Бесарабки
І одна з Шулявки.
Навіть батюшка Онуфрій,
Що був атеїстом,
Витанцьовував ламбаду
З бувшим кадебістом
З форсом-шиком прибували
На заморських тачках
Ті, що збили капітали
На липких жувачках...
Погукали на весілля
Й двірника Кіндрата,
Щоб з машини піаніно
Допоміг знімати.
За роботу двірникові
Гордо, як герою,
Піднесли півбанки шнапсу
І батон з ікрою.
Навіть тост проголосити
Удалось Кіндрату.
Він гукнув: — Привіт буржуям
Од пролетар'яту!
І додав: — За що боролись,
На те й напоролись...

КАЗКА ПРО ЗОЛОТОГО РАКА

Про золоту рибку знає
Дитина усяка,
А тепер ще послухайте
Казочку про рака.
Бо дід піймав після того
Рака золотого.
Баба зразу ж заявила:
— Хочу буть при владі!
Хочу бути депутатом
У Верховній Раді.
Згодом баба скористалась
Вигідним моментом,
Перемогла на виборах,
Стала Президентом.
Вийшла баба на трибуну
Гарну, двометрову
Та інаугураційну
Двинула промову:
— Ми, панове депутати,
Вшелепались в яму.
Так послухайте, будь ласка,
Ще й мою програму.
Ми балакаєм багато,
Але мало знаєм,
Скільки корів, свиней, курей
На Вкраїні маєм,
Скільки маємо теличок,
Скільки поросяток.
У статистиці не встигли
Навести порядок.
Та й чи можна досягнути
Якогось порядку,
Як не знаємо, де взяти
Молочка дитятку?
Його й крапельки не вижмеш
Із усіх законів.
А чим же нам годувати
П'ятдесят мільйонів?
Треба, мабуть, язиками
Менше теліпати,
А подумати про землю,
Про плуги й лопати
Та подбати, щоб з теличок
Виросли корови,
Та було щоб їм удосталь
Сіна і полови,
Та щоб живність плодилася —
Свині, вівці, кури.
Скільки ж можна за яєчко
Дерти по три шкури?
Земля наша нас одвіку
Щедро годувала.
Чому ж вона нині стала
Отака відстала?
А тому, що занедбали
Трудову людину,
Не даєм розправить плечі,
Розігнути спину.
І не думайте, що баба
Дурощі патяка.
Я кажу вам від імені
Золотого рака:
Як не візьмемось за розум,
То нас так притисне,
Що почнемо краще жити
Тоді, як рак свисне.

ЩО ТАКЕ МИСТЕЦТВО

Колись було, як виходив
На сцену співак,
Одягав обов'язково
Не піджак, а фрак.
Замість галстука у нього
Метелик на шиї.
До сорочки білосніжну
Манижку пришиє.
Із рукавів виглядають
Крохмальні манжети.
Як дзеркало, виблискують
На ногах штиблети.
Гарним виглядом навіє
Солодку тривогу
І співає так натхненно,
Мов молиться Богу.
І такого має баса
Або баритона,
Що ніякого не треба
Йому мікрофона.
Тоді думка не являлась
Навіть в ідіота,
Щоб йому якусь рогульку
Приставлять до рота.
Він і так як візьме ноту
Всі замруть у залі.

Ми просунулися нині
У мистецтві далі.
Не ті тепер уявлення
Про красу й мистецтво.
Нині в моді нечупарність,
Буйне молодецтво.
Ніхто тепер з глядачами
Панькатись не любить:
Що під руку попадеться,
Те на себе й цупить.
Часом вискочить на сцену
Якесь чупирадло.
Напне собі на макітру
Старе простирадло.

В підштаниках босоноге
Скаче, як горила:
— Ти ж, моя мила,
Мені ноги мила! —
І при цьому демонструє
Порепані п'яти.
Таке диво в зоопарку
Страшно показати.
Або ж вискочать патлаті
І горлають на весь дух:
— Кака-кака, кака-кака,
Кака-кака-капелюх!

Телебачення шанує
Братію патлату
І щовечора транслює
В кожну нашу хату...
А я, поет, сушу мозок
Днями і ночами,
Щоб сказати щось достойне
Перед глядачами,
Та й подумаю, буває,
Друзі мої милі:
Чи не почать виступати
В модерному стилі?
Знять набридлого костюма
Та надіть куфайку,
Взяти бубона якогось
Або балалайку,
Поскидати черевики,
Щоб не заважали,
І кричати: — Кака! Кака! —
Щоб кругом іржали.
А що з того вийти може?
Наслідки відомі:
Опинюся, як миленький,
В якомусь дурдомі.
А там мені зафурделять
Такого укола,
Що без бубона скакати
Буду рок-н-рола...

І нехай модернознавець
Що хоче патяка,
Всі ці штучки — не мистецтво,
А, пробачте, к а к а.
За таке колись зі сцени
Вигнали б зі страмом.
Не дарма ж мистецтво справжнє
Називають х р а м о м.
Не дарма ж артист колишній
Ревно чепурився.
Розумів, що він у храмі,
Що Богу молився.

ДОПОМОГА НА ДОМУ

Бувальщина

— Вже радіо й телевізор
Вуха прокричали,
Щоб старим допомагали,
Бідних захищали.
Так ото стою я в черзі
Біля магазину,
Іде, бачу, Василина
І веде дитину.
— Ви, бабусю,— питається,—
Викликали «Скору»?
У вас когось, я бачила,
Винесли із двору.
Закутали в покривало
З голови по п'яти.
А я дивлюсь і не знаю,
Що відповідати.
Яка може бути «Скора»?
Що то за морока?
Усі ж знають, що живу я
Сама, одинока...
Повертаюся додому.
Ворота відкриті.
Під сараєм лежать двері
Зірвані й розбиті.
Заглядаю до сараю —
Кабанця не стало.
Закололи й закутали
В біле покривало.
Яку ж треба мати в серці
Доброту велику,
Щоб помогти отак жінці
Похилого віку!
Викликали міліцію,
Водили собаку.
Уже місяць не знаходять
Ні сліду, ні знаку.
Не лишилося вже, мабуть,
Ні кісток, ні сала...
Бодай на них щогодини
Швидка нападала!

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

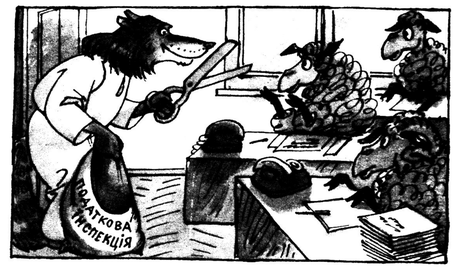

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Хочу викупити цей кабінет для свого офісу!..

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejournal.com

ПЕРЧЕНЯ

ЛИСИЦЯ ТА РАК

Українська народна казка

Біжить лисичка полем. Добігає до річки, аж дивиться — рак виліз з води на камінь та клешні точить, щоб гостріші були.

— Здоров був, рачe! — каже йому лисичка. — З тим днем, що сьогодні! Це ти, мабуть, до косовиці готуєшся, що клешні об камінь гостриш?

Поздровкався і рак та й каже:

— Я клешнями роблю те, що ти зубами: так треба, щоб гостріші були.

А лисичка тоді йому:

— Тепер я бачу, чого з тебе люди сміються, розказуючи, як ти сім літ по воду ходив, та й ту на порозі розлив! Як його ходити, коли на ногах зуби? Признайся, що таки правду люди говорять про тебе!

— Може, колись теє й правдою було, та

тепер брехнею стало! Ось коли хочеш, то давай побіжимо наввипередки. Я тобі ще на один скок уперед ходу дам. Біжимо до тієї осички, що стоїть одна на узліссі.

— Як так, то й так,— каже лисиця.

Повернулась до лісу, стала на один скок уперед проти рака та й дожидає, коли той звелить бігти. А рак, учепившись клешнями за лисиччиного хвоста, підібгав усі вісім своїх ніг та й гукнув:

— Ho!

От лисичка і подалася вподовж поля. Добігає до осики, повернулась, щоб подивитись, а де той рак чимчикує, аж чує позад себе:

— Та й забарилась ти, лисичко! Я вже і на осику лазив, усе визирав, чи скоро ти прибіжиш.

Дуже здивувалась лисичка, аж рота роззявила:

— Чи то ж видано! — каже.

І більш не сміялася з рака.

Вийшов друком третій номер веселої газети для дітей — «Перченя». Юні читачі посміються над карикатурами, усмішками, гумористичними казками та жартами. Повеселять їх і смішні комікси. Один з них ми пропонуємо сьогодні вашій увазі.

Пригоди ДОМОВИЧКА Гуп-Гупика

АВТОР АНАТОЛІЙ ВАСИЛЕНКО

Малюнки А. ВАСИЛЕНКА

— Стій-но! Митний контроль!..

Могло бути й гірше

Зустрів я недавно одного знайомого. Під оком у нього — ніби хто роздушив сливу сорту «Ренклод».

— Рекет? — питаю.

Мовчить.

— На весіллі?

Мовчить.

— Жінка? Чи, може, на політичній основі?

Мовчить.

Помовчав, посопів трохи, а потім тихо прохрипів:

— Що ти робиш, коли заходиш, приміром, в автобус?

— Дивлюся, чи є вільне місце,— відповідаю.

— Так...

— Сідаю.

— Потім?

— Дістаю квиток і компостую...

— Далі!

— Далі?.. Розгортаю газету «Експрес-об'яву» і читаю: «Дві дівчини хочуть познайомитися...», «Фірма реалізує пиво...», «Панове! У нас ви вирішите усі проблеми...», «Туфлі «Інспектор»...», «Рафаела! Цілодобово!», «Маркіза» завжди з вами!», «Карбід кальцію оптом і в роздріб!»

— Далі!

— Дивлюся, хто це так вперто крекче над моїм вухом...

— Ну?

— Якщо це бабуся, то дуже переживаю... Буває, навіть дістаю валер'янку. Кидаю в рот кілька пігулок. Якщо й тоді не можу заспокоїтися... пропоную їй місце...

— Усе неправильно! — вигукнув знайомий.

— Чому?

— Ти дуже безпечна людина. Після того, як ти увіпхаєшся до автобуса, треба пробратися до кабіни водія і у віконце попрохати: «Ану, дихніть!»

— ?!

— Потім чекаєш реакції...

— І якою вона повинна бути?

— Різною буває,— прикрив свою «сливу» під оком знайомий. — Поки, як бачиш, живий... А могло бути й гірше...

— Тобто?

— Безпечний, повторюю, ти чоловік... Мабуть, не в курсі, що минулого року державтоінспекцією до адміністративної відповідальності притягнуто більше сорока двох тисяч водіїв, котрі перебували за кермом у стані алкогольного сп'яніння. При цьому кожний четвертий з них — водій державного транспорту. Чимало серед них і водіїв автобусів. А це добром не закінчується. Може, навести тобі кілька конкретних випадків?..

— Але ж у них є керівництво, відповідні служби, які повинні слідкувати... — спробував заперечити я.

— Ага, є! — дістав з кишені блокнотик мій знайомий. — Тільки минулого року за випуск на лінію нетверезих водіїв на автопідприємствах притягнуто до відповідальності одну тисячу двісті керівників.

— У це взагалі важко повірити...

— Хочеш — вір, хочеш — ні. Я теж думав, що перед виїздом на лінію водій повинен пройти медичний огляд. Особливо на великих автопідприємствах... Індик теж думав... Виявляється, такі огляди проводять лише двадцять п'ять відсотків господарств. А у системі Міністерства культури — сім процентів, Мінзв'язку — двадцять один, Мінсільгосппроді — сорок один... Я вже не кажу про те, що на автопідприємствах, де працює більше п'ятисот водіїв, повинні створюватися служби безпеки руху. Але на цьому «економлять» і в Держмісцевпромі, і в Мінсільгосппроді, і в Мінліспромі, і навіть в Мінохороні здоров'я... Тому, якщо хочеш подбати про своє здоров'я, а може, навіть і життя, то не соромся, підходь в автобусі до водія і кажи: «Ану, дихніть!» — мій знайомий знову прикрив долонею «сливу» під оком і пішов.

Так, йому пощастило.

Могло й справді закінчитися гірше.

М. ПРУДНИК.

ВИКРУТАСИ

«Я можна сказати сто год п'ю увечері таку самогонку і наступного ранку ніяких проблем. А сьогодні можна сказати сержанту Ткаченку відіте лі не понравився можна сказати мій запах...»

З пояснення водія.

* * *

«Я ніколи не ображаю міліцію, а тільки в тих випадках, коли вона мене останавлює».

З листа до редакції.

* * *

«Коли я проїжав мимо поста ДАІ, то в мене працював прийомнік. І слова «фіть-фіть-фіть, тьох-тьох-тьох» проспівав не я, а радіо. Тому нехай міліція не ображається. Бо пісня дуже народна».

З пояснення.

* * *

«У мене «Запорожець» справний. А дуже деренчала машина, бо на заправці мені залили такий бінзін. Якби автоінспектору залили такий бінзін, то він би деренчав ще хуже».

Із скарги.

* * *

«Я випив з кумом дві пляшки. А тому понятно з міста проішествія утекти не зміг. Простіть».

З пояснення.

ДІАЛОГИ БІЛЯ ДОРОГИ

ПРАВИЛЬНІ ДІЇ

— Що ви зробите, якщо не заведеться двигун? — запитує інспектор у майбутнього водія, котрий здає екзамен.

— Відкрию капот.

— Правильно. А потім?

— Почну лаятися...

ПРЕКРАСНА НОВИНА

— Любий, у мене для тебе прекрасна новина,— говорить дружина, заходячи до кімнати. — Тепер із нашого гаража можна виїхати навіть заднім ходом.

ПРОФЕСІОНАЛ

Мотоцикліст на шаленій швидкості збив перехожого і навіть не зупинився. Міліціонер, який під'їхав до місця пригоди, впізнає, що потерпілий — це відомий кишеньковий злодій.

— Ви запам'ятали номер мотоцикла? — запитує він його.

— Ні! Та мені воно й ні до чого. Адже гаманець цього негідника все одно у мене.

ПИТАННЯ НА ЗАСИПКУ

— Ну, і нарешті останнє питання,— усміхається екзаменатор до випускника автошколи. — Що б ви зробили, якби, проїхавши кілька кілометрів на своєму авто, виявили, що у вас від нього немає ключів.

— Вийшов би і подивився, який ідіот мене штовхає.

ОРІЄНТИР

Один моряк витатуював на грудях свою улюблену автомашину. За деякий час він захворів і пішов до лікаря.

— Де у вас болить? — поцікавився ескулап.

— Щось штрикає в районі вихлопної труби...

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

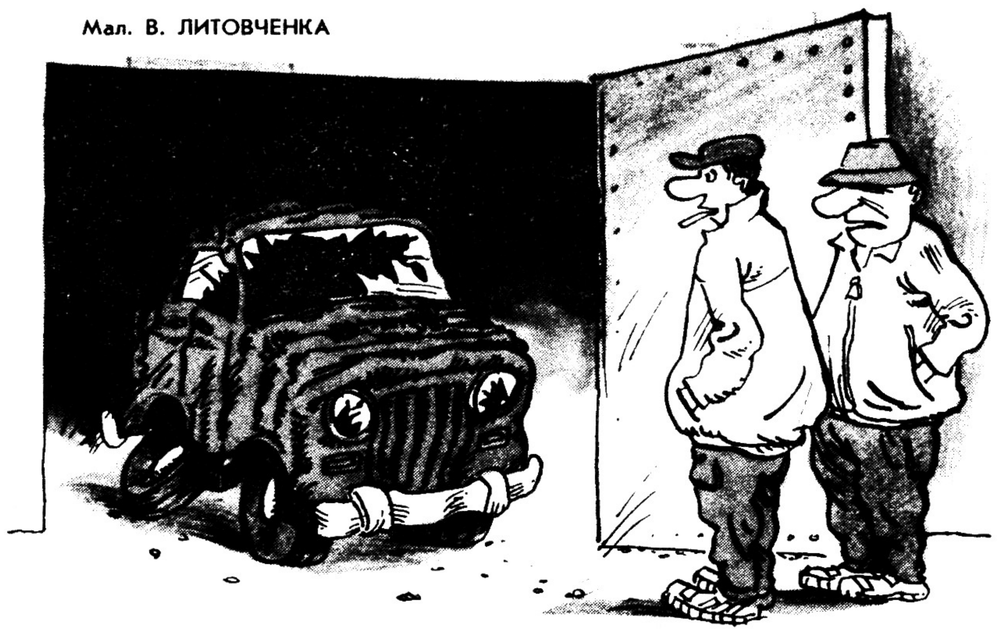

— Оце була у мене іномарка...

— А тепер з вигляду на «Запорожець» скидається...

ЩАСТЯ

Дружина придивляється до чоловіка, який пізно прийшов додому:

— Що у тебе на лобі? Напевне, губна помада?

— Ні, моя люба! То кров. Мене збив якийсь велосипедист.

— Ну, то маєш щастя!

НІЧОГО СТРАШНОГО

На зйомках фільму режисер звертається до актора:

— А зараз ви сідаєте в автомобіль, розганяєтеся і спрямовуєте його з мосту у воду.

— Але ж я не вмію плавати.

— Нічого страшного, це вже остання сцена...

ДОВЕЛОСЯ...

Суддя запитує автомобіліста:

— Як вам не соромно? Ну, я ще розумію, що ви обзивали пішохода різними словами. Бо він винен — вибіг перед вашим автомобілем на дорогу. Але для чого після всього того ще й відлупцювали його.

— Так, я спочатку лаявся. Але даремно старався. Після всього сказаного виявилося, що цей негідник глухий, як пень!..

Сторінку веде В. ГЕЛЕТКО, заступник начальника відділу Головного управління ДАІ МВС України, підполковник міліції.

ДВІ УСМІШКИ

ПРИЯТЕЛЬ

Мишко, побачивши свого ліпшого друга, жахнувся:

— Митю, хто це тобі так розмалював фізіономію?!

— Один приятель... — зітхнув Митя.

— То який же це приятель, коли так тебе побив?

— Це був приятель мого ворога...

ЗАСПОКОЇВ

Водії Сашко та Петро закалимили велику пляшку горілки — три чверті літра.

— На, сховай,— сказав Петро приятелю. — При нагоді вип'ємо...

За декілька днів він, прицмокуючи язиком і потираючи руки, мовив:

— Ану, Саню, діставай пляшку — погріємось...

— Та її вже нема... — винувато промимрив той.

— Як нема?!

— Я її випив...

— Що?! Всю сам вижлуктив і мені не залишив?

— Не переживай, Петре,— заспокоює приятеля Сашко. — Вона була погана... Ще й досі голова болить.

Олександр ГАМАНІН.

НЕМАЄ ДІЛА

ГУМОРЕСКА

— Оце дожились! — чорнобрива Ганна хвацько взялась в боки і виставила, наче напоказ, округло-повні груди. — Майже тиждень сидимо без води. В криниці щось там сталося і — нема нікому діла до того.

— За людей нас не рахують,— підтакнув Микита Оглобля. — При комуністах скаргу напишеш, було, то хоч якусь комісію пришлють.

— Та приїздили вже. З району,— обізвався Омелько. — Сказали — справа й виїденого яйця не варта.

— А я своєму депутату проходу кожний день не даю. І — хоч би що! Голова — той від мене в кабінет уже ховається. Нехай. Прийде час — я його й там дістану,— пообіцяла Ганна.

— Нікому тепер нічого не треба,— погодився Микита і спрямував погляд на криницю, збудовану в стилі народної архітектури до якоїсь там річниці Жовтня.

— Ой, і доведуть вони мене до гріха! — крутнула пухким підборіддям з вельми симпатичною ямочкою нестримна Ганна.

— Я оце думаю,— вставив Омелько. — Там і роботи тієї, як кіт наплакав. То, може...

— Ні в якому разі! — заперечив Микита. — А влада для чого?! Повинні ж вони виявляти турботу про людей.

— А я,— признався Омелько,— уже стежку протоптав на чужий куток. До Уляни по воду ходжу.

— То — таке діло. Особисте,— зауважив Микита. — А це ж — громадська криниця. Суспільна.

Володимир ЯКУБОВСЬКИЙ

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— А чого ви плачете?
— Вас шкода: чи вистачить грошей...

НАРОДНІ УСМІШКИ

ДОРОГЕ САЛО

Миколка з батьком продає на базарі кабана.

— А чому у вас сало дорожче від м'яса! — запитує їх покупець.

— Купите кіло м'яса, так на ньому ж кісток бозна-скільки, а в салі є хоч одна кісточка! — відгукується Миколка.

Повідомив Ю. ЗАДОЯ.

м. Київ.

ЯКЕ БРЕЛО, ТАКЕ Й СТРІЛО

П'яний з усієї сили гамселить по стовпу кулаками, аж ліхтар блима.

Підходить інший п'яничка і питає:

— Що, нема нікого вдома!

— Та ні,— відповідає той,— світиться. Не хочуть відчинять.

ПОЯСНИВ

Діалог у відділенні міліції:

— Чому ви на вулиці зчинили бійку!

— У мене не так багато грошей, щоб для цього наймати приміщення.

Повідомив Ю. ПЕТРОВ.

м. Дніпропетровськ.

БЕЗ РОБОТИ...

— Що робить жінка, коли їй нічого робити!

— Шукає заняття для свого чоловіка...

Повідомив Т. ЛЕХМАН.

м. Червоноград Львівської області.

ПОДУМАЙТЕ ДОБРЕ

— Ви хочете одружитися з моєю дочкою! Але чи маєте ви кошти на утримання сім'ї!

— Думаю, що вистачить.

— Подумайте добре, бо нас сім душ...

ДОКАЗ

— Можу присягтися, що мій сусід на цьому тижні гнав самогон.

— Чому ти так думаєш!

— Його кролики знову набили морду моєму собаці.

Повідомила Н. ГАДУХ.

с. Лисиничі Пустомитівського району Львівської області.

Дали перцю! Правда, не всім...

СЮЖЕТИК БУРХЛИВО ФІНІШУЄ

У № 1 «Перця» за цей рік було надруковано фейлетон «Приватизаційні сюжетики з кримінальним ухилом». В ньому, зокрема, йшлося про те, як колишній прапорщик з підмоченою репутацією, такий собі Микола Павленко, скинувши військового мундира, прибув у Котелевський район на Полтавщині і тут же повів навальну атаку на серця місцевої держадміністрації. І вона, адміністрація, здалася майже без бою, радісно розкривши М. Павленкові свої гарячі обійми. Користуючись цим, бравий вояка почав крутити такі колеса, що всі просто ахнули. Голосно чхаючи на всі закони та заборони, він хутко приватизував Трюханівський цегельний завод, наплював на всі попередні угоди з замовниками і почав сплавляти цеглу наліво, за межі області. Робітники підприємства по кілька місяців не отримували зарплати, а новоявлений хазяїн міняв «Жигулі» і «Ниви» на «Мерседеси», сипав грішми наліво й направо і тільки боргів ні карбованця не збирався віддавати. На адресу ж податкової служби, яка вимагала від М. Павленка звітності, сипалися анонімні телефонні погрози.

Після опублікування фейлетону редакція одержала відгук від начальника державної податкової інспекції Котелевської райдержадміністрації С. А. Цалка, в якій говориться:

«Матеріал відповідає дійсності, всі факти справедливі і своєчасні. Після виступу «Перця» Павленка з посади звільнено, притягнуто до кримінальної відповідальності, проти нього порушено справу, ведеться слідство.

Ним повернуто в районний бюджет 90443000 крб., а також понад 100 млн. крб. — підприємствам і організаціям району.

Податкова інспекція висловлює щиру вдячність В. Бойку і М. Перевозному за матеріали, що допомагають нам у боротьбі з мафією і корупцією».

Ну, що ж, як говориться, гранд бонжур. Допомагали і будемо допомагати. От тільки хотілося б почути відповідь і з уст керівних державних чиновників Котелевського району: якими це чарами охмурив їх зальотний прапорщик, що йому, абсолютно сторонньому, не прописаному ні в районі, ні в області, відставникові з підозрілим минулим, тут же було надано всі права, дозволено до неможливості розперезатися і нахапати стільки грошей та матеріальних цінностей?

Мал. С. ФЕДЬКА

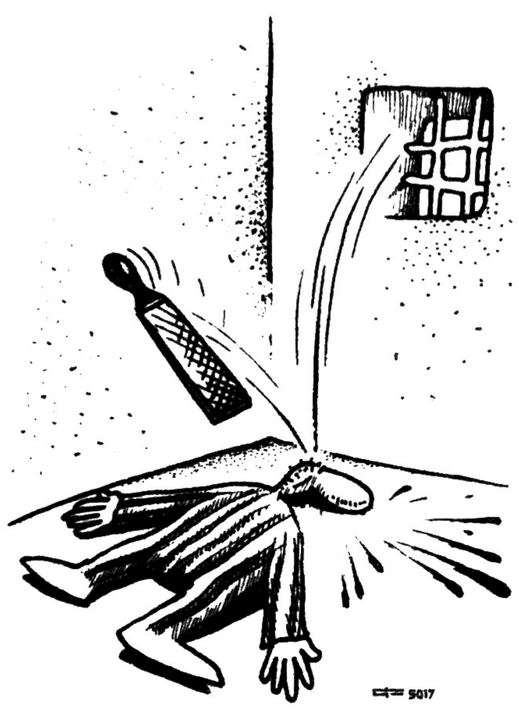

Мал. В. СОЛОНЬКА

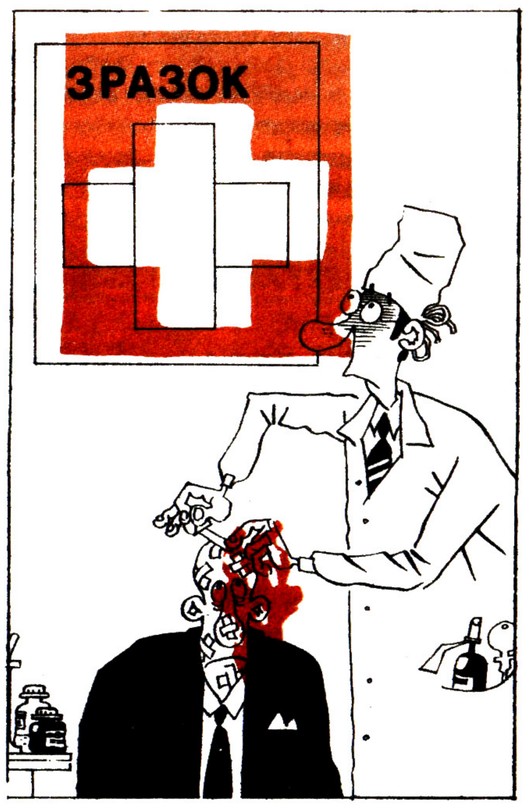

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Хочу відмити гроші...

ПЕРЧАНСЬКЕ ІНТЕРВ'Ю

Двадцять років тому двоє веселих і дотепних молодих людей дійшли оригінального висновку про те, що пиво — рушій прогресу. Нещодавно вони зустрілися знову і підтвердили той свій умовивід. Цікаво, що за цей час молоді люди не лише змужніли, а й досягли чималих успіхів на обраній кожним царині діяльності. Євген Петросян став відомим сатириком, артистом естради. Журналіст Володимир Мірошниченко у ранзі генерального секретаря очолив створену ним же Всеукраїнську партію любителів пива (ВУПЛП). На свою зустріч у столиці України третім вони запросили Перця. Зустріч відбулася за напівкруглим столом, сервованим кухлями із світлим пивом.

ВІД СВІТЛОГО ПИВА — ДО СВІТЛОГО МАЙБУТНЬОГО

— Скільки літ, скільки зим! Коли ж це і де ми востаннє зустрічалися, Володимире!

— А тоді ж — двадцять літ тому. В тодішній столиці Союзу Москві, у пивбарі «Жигулі» на Арбаті. Було, пам'ятаю, Євгене, добре «Жигулівське», підмосковні раки і здоровезний черкаський лящ. А говорили ми тоді про великого любителя пива чеського письменника Ярослава Гашека. Один з його геніальних жартів — створення партії помірного прогресу в рамках закону, членами якої стали завсідники однієї з празьких пивниць. Ми тоді їм по-доброму заздрили і мріяли: от би й у нас створити таку партію!

— Але часи були не ті, Володимире. Тільки й лишалося мріяти...

— І все ж, Євгене, я думав про це постійно і, зрештою, вирішив, що далі годі зволікати.

— І чому так вирішив!

— Спробую пояснити. Чи треба говорити про те, як народ любить пиво! Пінистий, прохолодний, золотавий, терпкий напій. І любить його не лише за чудовий смак і здатність тамувати спрагу, а ще й за дивовижну властивість гуртувати людей, здружувати, робити їх добрішими... По-моєму, є пиво — є демократія, нема його — нема і її. Горбачовська перебудова зазнала краху через руйнацію отим диким антиалкогольним указом нехай і невеликих, але ж досягнень у виробництві та споживанні цього демократичного напою. От я й узявся створювати Всеукраїнську партію любителів пива — ВУПЛП. А в березні минулого року відбувся установчий з'їзд, де мене обрали генсеком.

— А з чого ж ти починав!

— Спершу написав програму й статут. Потім пішов до генерального директора київського виробничого об'єднання «Оболонь», чиє пиво я дуже поважаю,— Олександра Слободяна. Ідею мою він гаряче підтримав, надав для з'їзду приміщення та ще й забезпечив пивом. Отож кожен пункт ми голосували підняттям келихів...

— Які ж основні напрямки діяльності партії!

— Ну, по-перше,— видання власної газети «Пивний зал». Затим будемо створювати власну індустрію пива й закусок до нього. Невдовзі відкриємо Центральний клуб любителів пива — осередок культурного дозвілля членів партії (не членів, але любителів — теж). Передбачаємо провести перший в Україні конкурс на краще пиво, а також влаштовувати щорічні пивні фестивалі.

— Ну, а кінцева мета партії!

— Дуже благородна. Уже до початку наступного тисячоліття побудувати суспільство пивного благоденства, у якому пиво б лилося рікою, закусок до нього — навалом і, звісно, ніяких черг. Наш девіз — «Від світлого пива — до світлого майбутнього». ВУПЛП братиме найактивнішу участь у побудові правової держави, ризикнемо висунути своїх кандидатів у президенти і до Верховної Ради.

— Думаєте, вдасться!

— А чом би й ні! Он у Польщі кандидат у президенти від такої ж партії набрав десять відсотків голосів, а в сеймі їхня партія любителів пива має вісімнадцять місць. І це за тієї умови, що у Польщі пивної проблеми немає. У нас же є за що боротися!

— Згоден, Володимире. Успіхів тобі. А я подумаю над створенням зарубіжної філії твоєї партії. Не заперечуєш!

— Навпаки. Негайно подам до політбюро клопотання про видачу Євгенові Вагановичу Петросяну почесного членського квитка.

Перець приєднався до всіх добрих побажань і — теж як любитель пива — висловив упевненість у здійсненні всіх благородних намірів ВУПЛП. Зустріч завершилась виконанням у три голови партійного гімну, створеного поетом Олексієм Кононенком і композитором Дмитром Бирюковим. Ось його заключні строфи:

В кухлях райдужно пиво піниться
І політиці не заважа.
Що не ладиться — переміниться,
Веселися, козацька душа!
Приспів:
Ой, хмелю, хмелю, ой, хмелю, хмелю,
Будьмо щасливі, будьмо веселі.
Ой, хмелю, хмелю, будьмо здорові,
Будьмо багаті миром-любов'ю!

На фото: Євген Петросян (ліворуч) і генсек Володимир Мірошниченко.

ОБМЕЖЕНА ЛЮДИНА

ГУМОРЕСКА

Вийшов я з під'їзду. Погода чудова. Сонце. Небо. Одне слово — все відповідно. Та й настрій у мене гарний. Сказати тільки, наші їхнім три сухих вліпили. Почуття мене так і розпирають, немов перекачаний футбольний м'яч. А от подіти їх нікуди — поговорити нема з ким. Потупцював я біля ганку, дивлюсь — у палісадничку Петя Головенко сидить. Кулаком щоку підпер і на стіл дивиться. Зрадів я й бігцем до нього. А перед ним, виявляється, шахова дошка лежить. Коняки на ній різні й інші пішаки стирчать.

— Здоров був, Петре,— кажу.

— Добрий день, Федю,— відповідає, а сам дивиться на отих коняк.

— Що це ти робиш?

— Задачку шахову розв'язую. Мат у три ходи.

— І ото не набридло тобі тією юриндою займатися? В житті стільки цікавого, а ти зі своїми дерев'яшками цілими днями возишся.

Допік-таки я його. Відірвав він погляд від дошки й на мене подивився.

— Та ні, Федю, це я перед самісіньким твоїм приходом за шахи узявся. А перед цим у газеті цікаву статтю читав. Можу тобі дати.

— Що, про нашу збірну пишуть? — зрадів я.

— Та ні, про геологів.

— Те-е-е... — відмахнувся я. — Про них у кожній газеті пишуть.

— Можливо, але це дуже цікава стаття.

— Добре. Хай буде собі цікавою. Ти краще ось що скажи: як тобі Сивуха сподобався?

— Це хто ж такий?

— Ти серйозно? — обличчя в мене повільно витяглось.

— А що він написав? — зніяковів Петя.

— Ги-ги-ги!.. Написав!.. Та нічого він не написав. Чи йому більше нема чого робити?

— Ти вже пробач, я чомусь подумав, що він письменник.

— Ото заняття! — я навіть обрадувався за Сивуху. — Він дев'яткою гра.

— Так він футболіст... — пробурмотів Петя.

— Перший сезон за наших грає. Але як грає! — я від задоволення захитав головою. — Молодий, але дико перспективний.

— З дружиною минулої неділі до оперного ходили. Там тенор теж молодий. Зовсім ще хлопець. У цьому році консерваторію закінчив. А співає!.. Чудовий тенор!

— Тенор, тенор... Це юринда. От Сивуха... Ти дивився матч?

— Ні. Я по другій програмі «Світадо» дивився.

— Ти це серйозно? — остовпів я.

— Абсолютно.

— І не бачив, яку Стасик банку вліпив?!

— Що? — не зрозумів Петя.

— Ну, я маю на увазі, гол забив...

— Ні, не бачив.

— А минулий матч дивився? — з надією запитав я. — У суботу...

— У суботу? — перепитав Петя і, згадавши, додав: — Ні. У суботу я з товаришами за місто їздив. Біля багаття сиділи, рибу ловили. Чудово відпочили.

— Даремна витрата часу! — не витримав я. — У тому матчі Митько Стожук так головою пробив... Якби не штанга — банка вірна.

— Можливо.

— Слухай, а ти взагалі колинебудь на стадіоні буваєш?

— Зрідка. Коли цікаві команди грають.

— А по телевізору? — я стер із лоба холодні краплини поту.

— Дивився фінал кубка...

— Ну, ти й даєш, Головенко! Начебто й не дурний хлопець, а от нічим не цікавишся,— вигукнув я, підвівся з лавочки й пішов.

Нема про що мені розмовляти з обмеженою людиною.

Ігор ЛАГОЗА.

м. Харків.

Мал. С. ФЕДЬКА

— Давай вип'ємо та, врешті-решт, розберемось — чий отой флот Чорноморський...

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ФОНД ДОПОМОГИ ДИТИНСТВУ ІМЕНІ А. П. ЛЕСТРОВОГО

Метою Фонду є поліпшення матеріального та духовного становища дітей, які внаслідок свого фізичного та соціального стану потребують конкретної допомоги та турботи.

Дітям-інвалідам, дітям хронічно хворим, дітям, які ростуть у малозабезпечених сім'ях, дітям, чиї батьки постраждали під час виконання «інтернаціонального» обов'язку в Афганістані чи внаслідок катастрофи на Чорнобильській АЕС, буде надано сприяння у кваліфікованій медичній допомозі, безкоштовному придбанню ліків.

Також своєю метою Фонд передбачає роботу із важкими підлітками, соціальну адаптацію їх у суспільстві, працевлаштування тощо.

Наш Фонд може взаємодіяти як із державними, громадськими, так і комерційними структурами.

Усіх, кому не байдуже майбутнє наших найменш соціально захищених співвітчизників, запрошуємо до участі у найшвидшому та найефективнішому розгортанню діяльності Всеукраїнського Фонду Допомоги Дитинству.

За довідками та пропозиціями звертайтеся на адресу: 252014, м. Київ-14, вул. Мечникова, 16. Для кореспонденцій: м. Київ-14, абонементна скринька № 14. Тел.: 221-54-07, 294-55-08.

ПРАВЛІННЯ ФОНДУ.

Індекс 74393.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

perec-ua.
perec-ua.

— Ну й вітер скажений...

— Скельця протерти не бажаєте!

— Ти будеш здивований: чим коротше спідниця — тим довша ціна...

— Оце те хутро, з якого ти хотіла мати шубу?!

Вітауте ЖИЛІНСКАЙТЕ
(Литва)

Оце то свято!

ГУМОРЕСКА

Коли я на яке-небудь свято прокидаюся вранці у своїй малогабаритній квартирі, мене охоплює дивне бажання. Хочеться, чорт візьми, чогось такого... по-справжньому святкового! Хоч раз вирватися на простір, вдарити по струнах! Особливо гарячково починають гасати думки, коли раптом згадаю, що будь-якої хвилини до мене може нагрянути чималеньке сімейство Абленасів, якому не потрібні ні струни, ні простір — тільки мариновані грибочки і смажена гуска.

Тому я швиденько одягаюся і мчу до Кишкисів.

Кишкиси ще ніжаться в ліжку. Уздрівши мене, вони схоплюються, в їхніх очах теж з'являється... святкове хвилювання і бажання простору. Ми поспіхом закусюємо грибами і оселедцем. Потім глава сімейства пропонує негайно всім разом завітати до пана Зайцекаускаса.

«Пан Зайцекаускас,— згадує Кишкис,— якраз перехворів запаленням жовчного міхура, тому наш колективний візит буде для нього фізичною і моральною підтримкою».

Незабаром ми завалюємося до квартири Зайцекаускаса, котрий геть змарнів без нашої моральної підтримки.

Господар ледь надраює паркет. З нашою появою його жовте обличчя стає жовтішим за паркетний віск. А коли нащадки Кишкиса у мокрих черевиках починають, наче по льоду, ковзатися по навоскованій підлозі, щоки Зайцекаускаса набирають кольору апельсинових шкірок.

До речі, самі апельсини ми знаходимо у нього в холодильнику.

Коли від них залишилася тільки згадка, а холодильник охолоджував лише повітря, в очах Зайцекаускаса спалахнув знайомий уже нам вогник святкової бентеги.

— Знаєте що,— пропонує він тремтячим від очікуваного задоволення голосом,— давайте порадуємо Папарецкисів!

І наша дружна компанія швиденько вирушила в дорогу. Нас уже ціла дюжина, не рахуючи собаки Зайцекаускаса (дружина Папарецкисів працює в магазині «М'ясо»).

Зустріч з Папарецкисами особливо святкова: вони якраз збиралися до оперного театру. Але господиня негайно позичила у сусідів дитячу коляску і побігла до найближчого гастроному.

Бажаючи компенсувати Папарецкисам арії і увертюри Зайцекаускас запустив їхню радіолу на всю котушку, аж шибки забряжчали. Та багато нам танцювати не довелося. Паркет у Папарецкисів було настелено недавно і, мабуть, із сирих дощечок. Він зразу перетворився на тріски. Правда, щиросердних господарів це не хвилювало, вони весь час поглядали на стелю й зітхали... А коли вівчарка Зайцекаускасів під загальні оплески витягнула з-під холодильника батон сервелату і тут же проковтнула, як риба черв'ячка, в очах Папарецкиса загорілися уже знайомі нам факели святкового хвилювання.

— Усі до Томашевичюса! — зарепетував він і кулею вискочив з будинку. — Томашевичюс помре від щастя!

Що ж — до Томашевичюса, так до Томашевичюса...

Десь о другій годині ночі наша згуртована компанія налічувала вже майже півсотні чоловік, не рахуючи собак і міліціонера, що брів за нами на деякій відстані.

Вислівуючи дзвінких народних пісень, моталися ми містом з однієї вулиці на іншу.

На чолі колони по-генеральському крокував пан Люткевичюс. Зараз він вів свій бойовий загін до незнайомих мені Бурокасів. Під ногами приємно поринав сніг, машини поступалися нам дорогою, поодинокі перехожі ховалися у під'їздах будинків, цвірінькали, розбуджені нами, горобці.

Пан Бурокас жив, виявляється, точно у такій же, як моя, квартирі у вікнах у нього було темно, тому довелося досить довго чекати, поки він нарешті відчинив двері і з'явився перед нами у голубих кальсонах. Його підборіддя якось дивно вібрувало — безумовно, від радості, що свято ще не закінчилося.

В його малогабаритній квартирі ми, зрозуміло, усі не помістилися. Багатьом довелося прилаштуватися на сходах. Незабаром затишне кубельце Бурокасів мало такий вигляд, наче після землетрусу. Господар белькотів щось незрозуміле — чи то про дітей, які хворіють на малярію, чи то про якогось Кас-кас — Касперайтіса, який здурів би від радості, якби ми... якби ми...

І Бурокас кинувся натягати штани, але, оскільки у нього уже вібрувало не тільки підпорідля, а й ноги, він ніяк не міг попасти з холоші. Таким чином наша дивізія залишилася без вожака, і ми неорганізованим натовпом вивалилися на вулицю.

Поки сперечалися і обговорювали подальший маршрут, я широко позіхнула і відчула, що святкова сверблячка у мене геть уляглася. Я тихенько «відкололася» від мітингуючого натовпу і майнула додому. Дома у мене було чисто, затишно, не натоптано, а в холодильнику повно всякої всячини...

Так, подумала я, оце так свято! Побільше б таких!

І про всяк випадок швиденько погасила світло.

Переклад Михайла ПРУДНИКА.

Теми малюнків цього номера придумали: А. Василенко, Т. Зеленченко, В. Космилін, Л. Телятников, С. Федько.

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

ПЕРЕЦЬ № 9 (1395)

Редакційна колегія:

В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (відповідальний секретар), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Засновники:
видавництво «Преса України» та трудовий колектив редакції «Перця».
Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КП № 457.

Здано до набору 17.05.94. Підписано до друку 27.05.94.
Папір газетний. Офсетний друк. Зам. 0110409. Ціна договірна.

© «Перець» 1994 р. Видається з січня 1927 року.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу листів та скарг 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.

Для телеграм: Київ Перець. Рукописи не повертаються.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com